

BÖYLE OLDU İŞTE

Recep SEYHAN

Hiç hazır oluncağım olmadı benim; oyuncaklarımı kendim yaptım: Kara lastiğimin birini ya da ikisini birden, iş yoğunluğuna göre art arda araba yapıp içinde kum taşıdım ‘şantiyeme’. Bu arada yabani tevek sapları da direksiyonum oldu tabii. (Yaş tevek göceklerini kolan gibi örüp simit şekline getir, al sana direksiyon) Ağır yük altında inleyen şantiye arabalarımın şose yokuşlarından düzlüğe çıkınca vitesini değiştirdim: “Uvvvvvvvvvnnn!”

Sonra kabaktan şapıldaklı sürgit arabası yaptım. Hızlandığında “şapılt şapılt” ritmik ses çıkarırdı ve ben o sese bayılırdım. Hızarcı Dilaver emminin yardımıyla hayalimi süsleyen o, dört tekerleği de parlak şifarla kaplı, dümenli tahta arabaya da ulaştım sonunda; köyün üst başından ta alt başına araba ile indim.

Annemin dokuduğu kilim ya da cicim atıklarından elde ettiğim çaputları toplayıp top yaptım. Öyle telaşlıydım ve öyle çok işim vardı ki gören yanaklarımdaki canlılıktan âdeta kan damladığını fark edebilirdi. Asrisanî vakitlerinde, o vaziyette dar sokaklarda top koşturdum soluk soluğa. Akşamın daraldığını fark etmedim, o sırada eve çağrılarını da duymadım çok zaman.

Şazimet halamın bana işittirecek şekilde “Bu yıl boyu uzadı kız bu yalak çağanın” dediği yıld. (Yaylaya çıktığımızın üçüncü gününde de “benzine kan geldi bak hele çağanın” derdi Şazimet halam.) Gürgen ağacından dodi de yapmıştım ama bu bana pahalıya mal olmuştu. Sağ ayağıma keser kaçırmıştım ve ayakkabım kanla dolmuştu. Büyük annem çaput yakmıştı sonra kanı durdurmak için. Ayağa kalkar kalkmaz değneğe bağladığım bir sicim veya uzun ince çaputla verdim sopayı dodiye; sığır çobanlığında geçen ölü zamanlarımın hincını dodiden çıkardım,

yüzüne yüzüne şaklattım dodinin; o sırada “Çocukluğumun coşkusunu araya girip bir şekilde elimden alan değil misin sen?” diyordum sanki dodinin şahsında sığır çobanlığına.

Sonra değneklerim süvari oldu, onları hayalimin dağlarına sürdüm...

Sonra söğüt dalından zipçi yaptım; Söğütlü Dere’ye doğru serazat öttürdüm zipçiyi.

Çok zaman da örme ya da şilte ile kovalandım etrafa verdiğim rahatsızlıktan ötürü.

Birkaç arkadaşım varsa lokomotifime vagon oldu; gelincik tarlalarından geçtim, göğü delip geçen tepeleri aştım; yeryüzünde olmayan ülkelere yolculuk yaptım o trenle.

Sonra kış geldi; saçaklar buz tuttu, sabahın ayak değmemiş kar yüzeyine ayak-kabılarımın resmini çıkardım; yetinmedim sırt üstü uzanıp kollarımı ve ayaklarımı da açtım, boyumun ölçüsünü aldım. Okula burnum kıpkızıl ulaştım; okulda kale-mimi ortadan ikiye bölüp kullandım; silgim de o sırada boynuma kolye gibi asılmıştı. Akşamları, gaz lambasının refakatinde yüzükoyun uzanıp yer sofralarında ders çalıştım. (Tükenmez kalemlerin kokusu beni kendine çekse de birkaç yıl daha geçmesi gerekti ona kavuşmak için.)

Kocaman adam oluncaya kadar kumaş takım elbisem ya da beyaz gömleğim ve bir ayakkabım da olmadı hiç. Askerliği hiç bitmeyen dayımın gönderdiği hâkî renk kumaştan kasabanın tek terzisi Şakir emmiye diktirilen -ama üzerimde başkasına ait gibi duran- o gocuk da içime ılmadı; gocuğu şöyle doya doya giyemedim. Birkaç yıl önce boynumda çıkan şirpence türü çıban gibi o gocuk da okulda alay konusu olmuştu çünkü. Sonra taammüden “kaybettim” kırlarda o gocuğu.

Uzak şehirlerde, görmediğim kentlerde, bilmediğim adamların parlak siyah iskarpinlerinin gıcirtılarını duyardım; sonra bunlardan biri kasabaya gelmişti ve Radyocu Melih’in dükkânının önünde dayımla çay içerken önümüzden geçmişti; gıcır gıcır boyalıydı ve gırç gırç ses çıkarıyordu adamın iskarpinleri. Sonra o uzak şehirlerde yine iyi giyimli adamların; şapkalı, dudakları boyalı, uzun etekli veya ceket takımlı zarif hanımların, mükellef sofralarda karınlarının doyduğunu; Ayhan Işık’ı gördüklerini; sonra o adamların, pantolonlarının ütülü olduğunu, kruvaze ceket ve beyaz kolalı gömlek giydiklerini, köstekli saatlerinin zincirinin yeleklerinin cebinden sarktığını; hep dalgalı, geriye taranmış saçlara sahip bulduklarını, düzgün bir Türkçe ile konuşurken ağızlarında tükürük birikmediğini, ellerinin nasırsız ve yumuşak, paltolarının yamalıksız olduğunu, içinde kırık ve çürük bulunmayan sağlam dişlere sahip olduklarını duyardım. Büyük annemin kazağının iç cebinde

sakladığı yerden çıkarıp bana verdiği halkalı şekerlerin, kasabada bakkallarda bulunan lokumların, kuru üzümün, bisküvilerin bol olduğu dükkânlar da varmış orada. Bizim orada köylü kadınlar, çamaşırlarını söğütlü dereden akan suyun ayağındaki yunakta tokaçla, kil ve külle yıkarken orada çamaşırlar için makineler icat edildiğini duyardım. Sonra yüksek yüksek binalar; o binalarda kapıları boyalı evler varmış ve o evlerde sabaha kadar yanarmış ışıklar.

Bir gün okumak için o şehirlerden birine gittim; duyduklarımı bir bir gördüm. Bu hikâyeyi bir AVM'nin içindeki kafelerden birinde hiç tanımadığım birine anlattım: Orada, elektronik aletlerin standında etrafa bakınıyordum. Aslında ben buraya bir radyo almak için gelmiştim. Adam, bir yerden tanıyormuş gibi bana bir süre baktı ve sonra uzaklaştı. Koç burunlu, uzun boylu, uzun yüzlü, saçları ağarmış, hafif kamburluk varmış gibi eğik duran bir adamdı. Çıkışa, para ödeme kasalarına yöneldiğimde onunla bir daha karşılaştık. Baktım benim ödeme yaptığım kasanın kuyruğunda bekliyor. Beni hemen fark etti, yine baktı bana. Başıyla bir selam verdi, mukabele ettim. Sıram gelip de işlem bitince bana yaklaştı:

O hikâyeyi bana anlatsana, dedi.

Efendim, dedim hangi hikâyeyi?

Uzak köylerin hikâyesini dedi.

Böyle oldu işte.